

Sygn. akt I KK 219/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2022 r. na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w sprawie D. G. skazanego z art. 190a § 1 k.k. i innych,
kasacji Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 lutego 2020 r., sygn.
akt III K [...],

**I. uchyla pkt IV zaskarżonego wyroku, to jest rozstrzygnięcie o
środku karnym i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania;**

**II. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 12 lutego 2020 r., w sprawie III K [...],
uznał oskarżonego D. G. za winnego dwóch przestępstw - z art. 190a § 1 k.k. i art.
190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę
łącną 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. orzekł

Sąd wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej B. K. i I. K. na odległość mniejszą niż 50 m. Wobec niewniesienia przez żadną ze stron apelacji, powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 20 lutego 2020 roku bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny, który zaskarżył go w zakresie orzeczenia o środku karnym z art. 41a § 1 k.k. (pkt IV części dyspozytywnej). Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego D. G. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych B. K. i I. K. na odległość mniejszą niż 50 metrów, bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środka karnego.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna i to w stopniu oczywistym. Zaskarżony wyrok rzeczywiście zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa wymienionych w zarzucie kasacji. Ocena tego rodzaju przemawiała za rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 43 § 1 k.k., ujęty w art. 39 pkt 2b k.k. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do określonych osób orzeka się w latach, od roku do lat 15. Tymczasem Sąd Rejonowy w W. orzekł wobec D. G. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych, bez wskazania okresu jego obowiązywania. W ten sposób dopuścił się obrazy prawa materialnego wskazanego w kasacji, co miało dla oskarżonego niekorzystne następstwa, skoro środek karny został orzeczony jako bezterminowy. Uchybienie to miało istotny

wpływ na treść wyroku, skoro niewskazanie okresu obowiązywania środka karnego powoduje, że nie wiadomo jak długo ma on być wobec oskarżonego wykonywany. Autor skargi trafnie zwrócił uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w związku z ustawowym wymogiem określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wykluczona jest możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu. Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w., czy też zasadę *in dubio pro reo* z art. 5 § 2 k.p.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, OSNwSK 2008, poz. 2298; z dnia 21 lutego 2021 r., IV KK 520/20, Lex nr 3150229). Zgodzić się należy z jednolitym w orzecznictwie poglądem, że domaganie się określenia czasu trwania środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku okres ten nie został określony, jest działaniem na korzyść oskarżonego, bowiem brak określenia czasu sprawia, iż orzeczony środek obowiązywałby bez żadnych ograniczeń czasowych, bezterminowo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 2014 r., III KK 125/14, OSNKW 2015, z. 2, poz. 19; z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15, LEX nr 1659231; z dnia 17 grudnia 2020 r., I KK 170/20, LEX nr 3168903).

Ze wskazanych tu względów rozstrzygnięcie o przedmiotowym środku karnym zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w W. ostać się nie mogło. Dlatego też Sąd Najwyższy uchylił je w zaskarżonej części i przekazał sprawę w tym tylko zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania. W postępowaniu ponownym Sąd zobligowany będzie do przestrzegania określonych ustawowo granic wymiaru omawianego środka karnego.

Orzeczenie o wydatkach związanych z kasacją Prokuratora Generalnego oparto na podstawie art. 638 k.p.k.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.

[as]